

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobců: **a) Honební společenstvo Švermov**
 se sídlem Kačická 886, 272 04 Kladno

b) Myslivecký spolek Vysoký Švermov
 se sídlem Ve Vilkách 253, Velké Přítočno, 273 51 Unhošť

 oba zastoupeni advokátem Mgr. Denisem Karbusem
 se sídlem Hábova 1566/12, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
 se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. 022939/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se odmítá.**
- II. Žalobci a) se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.**
- III. Ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.**

- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. 022939/2019/KUSK, a rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 6. 12. 2018, č. j. OŽP/2178/18-24, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 546,90 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Denise Karbuse, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh správního řízení

- Na základě žádosti žalobce b) ze dne 12. 3. 2018 bylo u Magistrátu města Kladna (dále jen „magistrát“) jakožto orgánu státní správy myslivosti ve smyslu § 57 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen zákon o myslivosti) zahájeno řízení o přičlenění pozemků ve vlastnictví společnosti REAL ECO Technik spol. s r. o. (dále jen „vlastník pozemků“) k honitbě Š. X (dále jen „honitba Š.“), jejímž uživatelem je žalobce a). Žádost byla odůvodněna tím, že v prostoru honitby se nachází rozlehlý neoplocený areál o rozloze 58,4 ha zvaný „B. h.“, který do konce osmdesátých let sloužil pro ukládání odpadů, nicméně v průběhu let zpustnul, došlo k jeho ozelenění a v současnosti se zde vytvořily podmínky pro hojný výskyt černé zvěře, která však způsobuje škody na okolních zemědělských pozemcích. Od roku 2011 zde byla udělována individuální povolení k odlovu škodné zvěře, a to na základě dohody s vlastníkem pozemků. V současné době však souhlas vlastníka vypršel a odlov škodné zvěře v areálu „B. h.“ již není možný, tamní pozemky však splňují podmínky pro přičlenění k existující honitbě ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, přičemž tyto pozemky zároveň nemají charakter pozemků nehonebních ve smyslu § 2 písm. e) téhož zákona.
- Řízení bylo vedeno ve vztahu k pozemkům parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. V., dále k pozemkům parc. č. X, X, X a X v k. ú. B. a dále k pozemkům parc. č. X, X, X, X, X, X a X v k. ú. S. (dále souhrnně též „dotčené pozemky“), přestože žalobce b) v průběhu řízení sdělil, že ze své žádosti vypouští pozemky parc. č. X, X a X v k. ú. V.. V průběhu řízení žalobce b) dokládal různé situační mapy a náhledy z ortofotomap, přičemž se snažil zdůrazňovat, že do jím specifikovaného areálu tzv. „B. h.“ je nyní zakázán vlastníkem pozemků přístup, nicméně splňují podmínky pro přičlenění ke stávající honitbě Š., neboť se jedná o území pokryté vegetací a s častým výskytem černé zvěře působící zemědělské škody.
- Rozhodnutím magistrátu ze dne 6. 12. 2018, č. j. OŽP/2178/18-24, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla žádost žalobce b) o přičlenění dotčených pozemků k honitbě Š. zamítnuta. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že pozemky parc. č. X, X a X v k. ú. V. spolu s pozemky parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S. jsou předmětem rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 29. 3. 2006, č. j. 43011/15231/06/OŽP St, kterým bylo vlastníkovu pozemků vydáno integrované povolení k provozu zařízení „*Dekontaminační plocha B. a Skládka inertních odpadů*“ (dále jen „integrované povolení ze dne 29. 3. 2006“), a dle údajů v tomto integrovaném povolení jsou zmiňované pozemky oploceny. Z toho magistrát dovodil, že se jedná o nehonební

pozemky ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Dále vyšel ze zjištění, že nedílnou součástí integrovaného povolení jsou jeho Příloha č. 2 a Příloha č. 3, v nichž jsou zapracovány provozní řády, podle nichž stávající skládka je nebo má být oplocena a toto oplocení zabezpečuje prostor skládky proti vniknutí zvěře a nepovolaných osob, odcizení majetku a neřízenému uložení odpadů. I z tohoto důvodu se dle magistrátu jedná o nehonební pozemky ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Zbývající pozemky parc. č. X a X v k. ú. V. a parc. č. X v k. ú. S. nemají s honitbou Š. společnou hranici. Magistrát tedy uzavřel, že dotčené pozemky jsou pozemky nehonební, které k honitbě přiřčlenit nelze. Na tyto pozemky je zakázán vstup a je zde možný pouze kontrolovaný pohyb osob, a tedy i lov konkrétní zvěře jen po dohodě a dle pokynů vlastníka pozemků.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce b) odvolání. V něm namítal, že areál tzv. B. h. již fakticky nelze považovat za skládku právě proto, že skládkování zde bylo po roce 1989 ukončeno a v současné době se jedná o ozeleněnou plochu s častou přítomností zvěře, která způsobuje škody na okolních zemědělských pozemcích. Oplocení bylo již před lety rozkradeno a v současné době fakticky neexistuje. Žalobce b) dále v odvolání podrobně popisoval situace, kdy v dané lokalitě byly individuálně povolovány odlovy černé zvěře, a rovněž zmínil konkrétní případy nalezení uhynulých kusů černé zvěře v důsledku pytláctví. Žalobce b) dále namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou uváděny pozemky parc. č. X, X a X v k. ú. V., ačkoliv ty ze své žádosti vypustil, a dále jsou zde uváděny pozemky parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S., ve vztahu k nimž však přiřčlenění k honitbě nikdy nežádal, neboť si je vědom, že se jedná o parkovací, manipulační a provozní plochy. Dále namítal, že v provozních řádech, jež jsou obsaženy v přílohách integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006, nenalézá údaje o pozemcích, které jsou uváděny v prvostupňovém rozhodnutí, naopak v nich nalézá pozemky jiné, které však nebyly vůbec předmětem jeho žádosti.
5. Žalobce a) ve svém vyjádření k odvolání žalobce b) uvedl, že toto odvolání podporuje, sám však odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nepodal.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 4. 3. 2019, č. j. 022939/2019/KUSK, (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce b) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K odvolací námitce, že předmětem prvostupňového rozhodnutí byly i pozemky v žádosti neuváděné, žalovaný uvedl, že podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 225/2017 (dále jen „správní řád“) je povinností správních orgánů zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dále zkonstatoval podmínky vyplývající z ustanovení § 30 zákona o myslivosti, připomněl, že podle § 17 odst. 3 téhož zákona mohou orgány státní správy myslivosti rozhodovat o pozemcích, které byly prohlášeny za nehonební a u nichž pominul důvod, pro které byly prohlášeny za nehonební, pročez dospěl k závěru, že v tomto případě nebylo o pozemcích uvedených v žádosti orgánem státní správy myslivosti nikdy rozhodnuto, a tudíž o nich nemůže být rozhodováno podle § 17 odst. 3 zákona o myslivosti, neboť nelze zrušit to, co nebylo vydáno. Dále žalovaný zkonstatoval, že z obsahu spisu vyplývá, že dotčené pozemky jsou součástí skládky, která je starou ekologickou zátěží a která má být z bezpečnostních důvodů oplocena bez volného přístupu. Současně dle žalovaného došlo na této skládce k obnovení činnosti – poukázal přitom na územní plán obce B., podle něhož jsou pozemky v k. ú. B. součástí zastavěného území obce. Z uvedeného žalovaný dovodil, že se jedná o nehonební pozemky podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti, k čemuž citoval z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 4. 2007, č. j. 22 Ca 442/2004-56, publikovaného pod

č. 1310/2007 Sb. NSS. Dle žalovaného se tedy magistrát náležitě zabýval otázkou, zda se nejedná o honební pozemky, opatřil náležité důkazy, které jsou založeny ve spisu, a totéž lze dle žalovaného konstatovat o hodnocení důkazů. Z uvedených důvodů žalovaný shledal odvolání žalobce b) nedůvodným.

II. Obsah žaloby

7. Žalobci předně namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečných skutkových zjištěních. Správním orgánům vytýkají, že vycházely pouze z integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006, ve kterém mělo být uvedeno, že dotčené pozemky mají být oploceny, avšak tuto skutečnost nijak neověřily, například provedením místního šetření. V důsledku toho dotčené pozemky nesprávně podřadily pod výluky podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti. V žádosti na zahájení řízení přitom bylo výslovně uvedeno, že dotčené pozemky oploceny nejsou, naopak správními orgány uváděná existence oplocení nebyla doložena žádným důkazem. Dle žalobců je z celkového obvodu tzv. B. h., tj. cca 3,5 km, oploceno jen asi 200 metrů podél silnice X B., navíc ani celé oplocení obvodu by ještě nezpůsobovalo výluky podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti, neboť by na dotčených pozemcích musela být současně provozována farma s chovem zvěře. Za rozporný se skutečným stavem žalobci považují i závěr magistrátu, že na dotčené pozemky je zakázán vstup, že je na nich možný pouze kontrolovaný pohyb konkrétních osob a že lov zvěře je možný po dohodě s vlastníkem pozemků. Dle žalobců je tomu naopak, neboť právě vzhledem k neexistenci oplocení jsou dotčené pozemky volně přístupné bez jakékoliv kontroly pohybu osob a zvěře. Navíc není pravdou, že by lov zvěře mohl být prováděn na základě dohody s vlastníkem pozemků, neboť lov je podmíněn rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti. Žalobci rovněž nesouhlasí se závěrem, že pozemek parc. č. X v k. ú. S. je zhruba z poloviny využíván jako parkoviště administrativních budov vlastníka pozemků a že zbývající část tvoří těleso bývalé železniční vlečky, neboť ve skutečnosti se na něm nachází vzrostlá zeleň, což je patrné i ze snímků z ortofotomap. Tedy ani ve vztahu k této skutečnosti správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav. Totéž se týká závěrů správních orgánů o tom, že dotčené pozemky jsou součástí skládky, neboť ta je provozována pouze na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. V. a parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S., ve vztahu k nimž se však přiřazení k honitbě nežádalo. Navzdory tomu správní orgány o všech dotčených pozemcích hromadně tvrdí, že jsou součástí skládky, která má být oplocena, což je však v rozporu se skutečností. S ohledem na uvedené nedostatky ve skutkových zjištěních žalobci považují závěr správních orgánů o znacích nehonebních pozemků dle § 2 písm. e) zákona o myslivosti za nesprávný.
8. Žalobci dále brojí proti nedostatečnému vypořádání odvolacích námitek. Poukazují na obsah podané žádosti i následného odvolání, v nichž bylo poukazováno na problém migrující černé zvěře a od toho se odvíjející škody na zemědělských pozemcích a také na zjištěné případy pytláctví. Právě v zabránění vzniku dalších škod na zemědělských pozemcích a v zamezení pytláctví (jež je trestným činem) žalobci spatřují veřejný zájem na tom, aby dotčené pozemky byly regulovány v rámci honitby. Žalovaný o tomto veřejném zájmu musel z podání žalobců vědět, přesto však k těmto odvolacím námitkám nepřihlédl, ačkoliv tak ve veřejném zájmu mohl učinit dokonce i nad rámec uplatněných odvolacích námitek. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí konstatuje, že se magistrát v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně vypořádal s otázkou, zda se jedná o honební pozemky či nikoliv, dle žalobců však tyto závěry nikterak nezdůvodnil. Žalobci proto považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

9. Žalobci rovněž nesouhlasí se závěrem, že pozemky parc. č. X a X v k. ú. V. a parc. č. X v k. ú. S. nemají s honitbou Š. společnou hranici. Žalobci mají za to, že dle zákona o myslivosti se nepřihlíží k hranicím katastrálních území či územních obvodů nebo krajů, nýbrž k hranicím přírodním zřetelným v terénu (např. vodoteče, cesty, silnice). V tomto případě představuje hranici s honitbou Š. cesta. Žalobci dále poukazují na § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, z něhož vyplývá, že společná hranice je okolností, která se při rozhodování využívá zpravidla, ale nikoliv výlučně, jak mylně dovodil magistrát. Uvedené pozemky leží přímo uvnitř honitby Š., proto dle zásady *a minori ad maius* měly být k této honitbě přičleněny.
10. Žalobci dále namítají chybnou interpretaci § 17 odst. 3 zákona o myslivosti. Nesporují přitom tvrzení žalovaného, že v tomto konkrétním případě nebylo orgánem státní správy o myslivosti rozhodnuto ve vztahu k dotčeným pozemkům dle zmiňovaného ustanovení. Mají však za to, že pokud nebylo vydáno žádné rozhodnutí o závazném prohlášení dotčených pozemků za nehonební, pak neexistuje ani podmínka uvedená v § 2 písm. e) zákona o myslivosti.
11. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem, že by dotčené pozemky v rozsahu k. ú. B. byly dle územního plánu obce B. součástí zastavěného území obce, a že by se na ně z tohoto důvodu mělo vztahovat § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Toto ustanovení explicitně zmiňuje „...*pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky...*“, avšak v územním plánu obce B. je konstatováno, že se na území haldy vyskytuje rtuť a že části nezastavitelného území tvoří skládka s monitorovacími vrty, tedy území se stabilizovanou kulturou, a dále louky, pastviny, les hospodářský, les zvláštního určení, vodní plochy a toky. Není tedy jasné, z čeho žalovaný dovodil, že dotčené pozemky jsou součástí zastavěného území obce B., když územní plán stanoví opak.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě cituje obsah ustanovení § 17 odst. 2, § 18 odst. 4 a § 30 odst. 1 zákona o myslivosti a shrnuje průběh správního řízení. Poukazuje na obsah žádosti o zahájení řízení ze dne 12. 3. 2018, ve které se výslovně uvádí „[ž]ádáme tímto o prohlášení pozemků tzv. B. h. za honební a jejich přičlenění k honitbě...“, z čehož žalovaný dovozuje, že žalobci nejprve žádali o prohlášení nehonebních pozemků za honební a teprve poté o jejich přičlenění k honitbě. Jelikož o pozemcích uvedených v žádosti nikdy nebylo rozhodnuto, že se z honebních staly nehonebními, ustanovení § 17 odst. 2 a 3 zákona o myslivosti nelze použít. Žalovaný proto považuje za základní otázku, zda se dotčené pozemky staly honebními či nikoliv. V dalších částech žalovaný popisuje milníky proběhlého správního řízení a cituje z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 12. 2017, č. j. 30 A 9/2016 – 105, načež dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí se materiálně týká pouze pozemků parc. č. X v k. ú. V., parc. č. X, X, X a X v k. ú. B. a parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S.. Tyto pozemky jsou však zastavěny stavbou skládky v rozsahu oplocení, jak je uvedeno v integrovaném povolení ze dne 29. 3. 2006. K žalobní námitce, že hranici tvoří cesta, žalovaný uvádí, že není zřejmé, o jakou cestu by se mělo jednat, zřejmě o ulici s názvem D.. Dále žalovaný vyjmenovává jednotlivé pozemky, které nejsou předmětem přezkoumání. Uzavírá, že napadené i prvostupňové rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

13. K vyjádření žalovaného podali žalobci repliku. V ní uvádějí, že pokud ve své žádosti označili dotčené pozemky jako „nehonební“, měli tím jednoduše na mysli pozemky, které nejsou připojeny k honitbě Š.. Tento způsob označení v žádosti nicméně nemůže založit právní status pozemku jako nehonebního, jak se zřejmě domnívá žalovaný. Dle žalobců tak žalovaný pouze využívá jejich omylu, jakož i toho, že žádost podávali jakožto právní laici. Jestliže správní orgány považovaly podanou žádost za návrh na prohlášení dotčených pozemků za honební, pak měla být žádost v příslušné části zamítnuta a zvláště mělo být rozhodnuto o přiřazení dotčených pozemků k honitbě. Žalobci dále správním orgánům opětovně vytýkají, že neprovedly místní šetření a dovodily existenci stavby skládky a jejího oplocení pouze formálně z integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006, aniž by zjistily skutečný stav v území. Znovu zdůrazňují, že pozemky, na nichž probíhá skládková činnost, byly z jejich žádosti vyjmuty. Žalovaným citovaný závěr z rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 12. 2017, č. j. 30 A 9/2016 – 105, je na daný případ zcela nepoužitelný, neboť se zabývá řešením skládky odpadů, která nebyla rekultivována. Ve zbývajících částech repliky žalobci opětovně zdůrazňují nedostatečné zjištění stavu předmětné lokality a popisují problémy související s migrací zvěře a jejím odlovem. Považují za nepřijatelné, aby uvnitř jejich honitby prováděly lov zvěře třetí osoby a ponechávaly si odlovenou zvěř, zatímco veškeré škody na okolních zemědělských porostech by měli hradit žalobci. Žalobci rovněž navrhnou doplnit dokazování účastnickou výpovědí předsedy žalobce b).
14. Vlastník pozemků (REAL ECO Technik spol. s r. o.), ač soudem řádně obeslán, neuplatnil práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s.

III. Splnění procesních podmínek a nepřipustnost žaloby ve vztahu k žalobci a)

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
16. Soud nicméně při ověřování podmínek přípustnosti žaloby zjistil, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání toliko žalobce b), nikoliv však již žalobce a). Ten pouze ve vyjádření ze dne 24. 1. 2019 sdělil, že podporuje odvolání podané žalobcem b). Toto procesní vyjádření však dle jeho obsahu nelze hodnotit jako samostatně podané odvolání. Ostatně i ve výroku napadeného rozhodnutí je zamítnutí odvolání vyslovováno pouze ve vztahu k žalobci b) coby jedinému odvolateli, přičemž v žalobě není jakkoli namítáno, že by žalobce a) byl jako odvolatel opomenut či že by na jeho vyjádření ze dne 24. 1. 2019 mělo být nahlíženo jako na řádné odvolání. Proto je třeba vycházet z toho, že žalobce a) odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vůbec nepodal a v odvolacím řízení před žalovaným byl účastníkem toliko z titulu odvolání podaného žalobcem b).
17. Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *„[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.“*
18. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. *„[ž]aloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.“*

19. Jelikož žalobce a) v průběhu správního řízení nevyčerpal řádné opravné prostředky, ačkoliv proti prvostupňovému rozhodnutí bylo přípustné odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu), přičemž napadeným rozhodnutím nedošlo ke změně prvostupňového rozhodnutí, soud výrokem I tohoto rozsudku žalobu žalobce a) odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.].
20. Výrok II ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným je dán § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
21. Výrokem III soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci a) v souladu s § 10 odst. 3 a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
22. Naproti tomu pokud jde o žalobce b), ten v průběhu správního řízení řádné opravné prostředky vyčerpal, a proto jeho žaloba je přípustná a projednatelná. Proto se soud dále zabýval věcným posouzením žaloby pouze ve vztahu k žalobci b).

V. Posouzení žalobních bodů ve vztahu k žalobci b)

23. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.).
24. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť ve věci bylo možno postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
25. Žalobní body směřují primárně proti nedostatečným skutkovým zjištěním a nepřihlídnutí k podkladům připojovaným k žádosti či k odvolání. Jde tedy o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, v tomto případě především důvodů skutkových.
26. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, pokud se jeho rozhodovací důvody opírají o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), anebo není-li zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 35). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná také v případě, že správní orgán opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, anebo ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).
27. Nedostatky specifikované v předchozím odstavci vykazuje i napadené a prvostupňové rozhodnutí. Žalovaným a magistrátem vyslovený závěr o nemožnosti přičlenit žalobcem b) uváděné pozemky k honitbě Š. se opírá primárně o zjištění, že dotčené pozemky jsou oploceny, což oba správní orgány dovozují toliko z údajů uváděných v integrovaném povolení ze dne 29. 3. 2006. Žalovaný i magistrát však nechali zcela bez povšimnutí, že žalobce b) v průběhu řízení tvrdil a konkrétními listinami dokládal, že minimálně od roku 2011 je stav v území jiný a že se zde podmínky změnily. Správní orgány obou stupňů se tudíž vůbec nevypořádaly s tím, že skutečnosti uváděné v jimi opatřených listinách

a v listinách opatřených účastníkem si vzájemně konkurují. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nevysvětlil, proč do svých skutkových závěrů přebírá údaje o popisu místa z doby vedení řízení o vydání integrovaného povolení z roku 2006, a proč naopak nepovažuje za věrohodné údaje z ortofotomap pořízených v době jeho vlastního rozhodování. Magistrát rovněž nijak nevysvětlil, proč poznatek o existenci oplocení jen nekriticky přebíral z rozhodnutí vydaného před více než dvanácti lety, a proč namísto toho neproověřil stav v území v rámci místního šetření, jímž by se o případné existenci či neexistenci oplocení, vegetační zeleně či jiných relevantních objektů v terénu mohl přesvědčit nade vší pochybnost. Žalovaný, ač byl na tyto nedostatky výslovně upozorněn v odvolání žalobce b), se s těmito odvolacími námitkami prakticky nijak nevypořádal, pouze lakonicky zkonstatoval, že se prvostupňové rozhodnutí opírá o důkazy, které jsou založeny ve spisu. Vůbec přitom nevzal v potaz, že odvolatelem – žalobcem b) byly předkládány důkazy protichůdné, které poukazovaly na zcela odlišný stav území. S ohledem na uvedené soud zcela souhlasí se žalobcem b), že skutkové závěry správních orgánů obou stupňů jsou zcela nedostatečné.

28. Žalovaný i magistrát sice vycházeli z obecně správné úvahy, že jimi vydané rozhodnutí na úseku správy myslivosti nesmí vytvářet kolizní stav se závaznými podmínkami jiného správního rozhodnutí, v tomto případě integrovaným povolením ze dne 29. 3. 2006 (neboť jde o pravomocné rozhodnutí závazné ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu pro všechny správní orgány). Nelze si ovšem nevšimnout, že integrované povolení ze dne 29. 3. 2006 se vztahuje k provozu zařízení umístěného na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. V. a parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S., tudíž pouze ve vztahu k těmto pozemkům lze uvažovat o závaznosti podmínek plynoucích z integrovaného povolení. Ve vztahu k těmto pozemkům však vůbec nebylo žádáno o jejich přiřazení k honitbě. Pozemky parc. č. X, X a X v k. ú. V. sice v žádosti žalobce b) ze dne 12. 3. 2018 původně uvedeny byly, žalobce b) však ještě v průběhu správního řízení (konkrétně podáním ze dne 15. 8. 2018) výslovně sdělil, že o přiřazení těchto pozemků nežádá, a to právě s vědomím jejich zvláštního režimu plynoucího z integrovaného povolení. O přiřazení pozemků parc. č. X, X, X, X, X a X v k. ú. S. žalobce b) nežádal nikdy. Z uvedeného je zřejmé, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí byly předmětem žádosti žalobce b) pouze pozemky, k nimž se závazné podmínky integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006 vůbec nevztahovaly. Žalovaný a magistrát tudíž nemohou argumentovat tím, že dle integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006 má být na skládce oplocení, neboť tato povinnost se netýká pozemků zahrnutých do žádosti žalobce b), nýbrž pouze pozemků, které magistrát posuzoval nad rámec podané žádosti (aniž by v tomto směru zahájil řízení z moci úřední a toto řízení spojil s řízením o žádosti).
29. V této souvislosti si nelze nevšimnout celkové zmatečnosti při vedení správního řízení. To sice bylo formálně vedeno jako řízení o žádosti žalobce b), nicméně magistrát žádost zamítl i ve vztahu k pozemkům, o nichž žalobce b) v průběhu řízení výslovně sdělil, že je do své žádosti nezahrnuje, nebo které vůbec nikdy nezmiňoval. Žalovaný tento postup odůvodnil tím, že povinností správního orgánu je zjistit všechny rozhodné skutečnosti, čímž ovšem vůbec nedal odpověď na otázku, proč byla žádost žalobce b) zamítnuta i ve vztahu k tomu, o čem vůbec nežádal. Soud konstatuje, že řízení o přiřazení pozemků k honitbě podle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti sice není podmíněno podáním žádosti, může být vedeno jak na žádost, tak i z moci úřední (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 47/2007-84). Nicméně pokud již dojde k situaci, že správní orgán až po obdržení žádosti zjistí důvody i pro zahájení řízení z moci úřední, a to též k otázkám

přesahujícím předmět žádosti, pak musí správní orgán dát účastníkům jednoznačně najevo (srov. § 47 odst. 1 správního řádu), že z moci úřední rozšiřuje řízení nad rámec podané žádosti, přičemž v rozsahu zahájení z moci úřední následně nemůže meritorně rozhodnout tak, že se „žádost zamítá“, jako se stalo v tomto případě (v rozsahu řízení zahájeného z moci úřední by přicházelo do úvahy zastavení takového řízení).

30. V tomto případě navíc není důvod pro rozšíření řízení nad rámec žádosti zcela jednoznačný a spíše se jeví jako snaha vytvořit spojitost předmětu řízení s integrovaným povolením ze dne 29. 3. 2006, jež bylo vydáno pro zařízení umístěné právě na pozemcích v žádosti neobsažených. Měli-li žalovaný a magistrát za to, že regulace založená integrovaným povolením ze dne 29. 3. 2006 z nějakého důvodu dopadá i na pozemky obsažené v žádosti žalobce b), pak měli vysvětlit a doložit, na základě čeho tak usuzují. Nemůže však postačovat pouhý odkaz na zmiňované integrované povolení, jehož výroková část explicitně uvádí pozemky odlišné od těch, které žalobce b) žádal přičlenit k honitbě. Za této situace nelze na základě údajů z integrovaného povolení ze dne 29. 3. 2006 dovozovat, že by pozemky uváděné v žádosti žalobce b) musely být oploceny.
31. V dané situaci se tudíž nabízelo, aby skutečný stav na pozemcích obsažených v žádosti byl ověřen právě provedením místního šetření, jak navrhoval žalobce b). Upuštění od místního šetření by si bylo možno představit například v situaci, pokud by aktuální situace v terénu byla správním orgánům bezpečně známa z jiných řízení, v nichž v dané lokalitě místní šetření prováděly (to zde však nebylo), případně pokud by správní orgány měly od účastníků k dispozici fotografie či jiné záznamy z místa, o jejichž autentičnosti by nebyl důvod pochybovat [v tomto případě byly k dispozici situační ortofotomapy od žalobce b), jejichž obsah však správní orgány ponechaly zcela bez povšimnutí]. Žalovaný i magistrát tudíž opřeli své skutkové závěry o zcela nepodložená a naprosto nedostatečná zjištění. Žalovaný se nadto prakticky odmítl zabývat skutečnostmi namítanými v odvolání.
32. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené i prvostupňové rozhodnutí se opírají o naprostý nedostatek (skutkových) důvodů, a proto je obě zrušil pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.; výrok IV].
33. Zjištěná vada nepřezkoumatelnosti soudu nebrání vyslovit se i k námitkám, u nichž tomu zjištěná vada nepřezkoumatelnosti nebrání (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019-29, bod 20). Soud se proto stručně vyjádří ke zbývajícím žalobním bodům:
34. Ustanovení § 17 odst. 3 zákona o myslivosti se použije v případech, kdy v minulosti došlo k vydání rozhodnutí, jímž byly určité pozemky závazně prohlášeny za nehonební, avšak v mezidobí pominul důvod, pro který k jejich prohlášení za nehonební došlo. V nyní posuzované věci však ve vztahu k dotčeným pozemkům nikdy nebylo vydáno rozhodnutí o jejich prohlášení za nehonební, tudíž úvahy o aplikaci § 17 odst. 3 zákona o myslivosti jsou zcela bezpředmětné. Soudu tudíž není zřejmé, proč žalovaný věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí (a posléze i ve vyjádření k žalobě) tolik prostoru odkazům na toto ustanovení, které se na nyní posuzovanou věc vůbec nepoužije. V tomto případě se přeci neřešila otázka, zda pominul důvod dřívějšího závazného prohlášení za nehonební (žádné zde totiž nebylo), nýbrž otázka, zda je možné dotčené pozemky přičlenit k existující honitbě. V této souvislosti rovněž není zřejmé, proč žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentuje tím, že podaná žádost ve skutečnosti směřovala k prohlášení nehonebních pozemků za honební, a teprve poté k jejich přičlenění k honitbě. Měl-li snad žalovaný za to, že předmětem žádosti bylo něco jiného, než o čem bylo rozhodnuto prvostupňovým

rozhodnutím, pak měl toto rozhodnutí sám zrušit a zavázat magistrát, aby vyzval žalobce b) k upřesnění jeho žádosti, popř. k odstranění vad podání. Pokud však žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí, v jehož výroku bylo explicitně uvedeno „...návrh na přičlenění pozemků k honitbě Š...“, pak tím zcela aproboval, že se po celou dobu jednalo o řízení o žádosti o přičlenění k honitbě a že v tomto směru neměl o předmětu žádosti pochyb. Je proto absurdní, poukazuje-li žalovaný až ve vyjádření k žalobě na to, že předmětem žádosti bylo něco úplně jiného, než o čem bylo nakonec (i jím samým!) rozhodováno. Soud pro úplnost konstatuje, že každé podání je třeba posuzovat podle jeho obsahu (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu), přičemž z obsahu žádosti žalobce b) ze dne 12. 3. 2018 je její předmět zcela zřejmý – usiluje skutečně o přičlenění pozemků ke stávající honitbě.

35. Soud dále dává za pravdu žalobci b), že pro určení hranic honitby jsou stěžejní přírodní hranice zřetelné v terénu, neboť jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 2 As 169/2016 – 149, bod 26, „[v]zhledem k významu honitby pro chov zvířete je třeba přihlídnout k zásadám tvorby honiteb dle § 17 zákona o myslivosti, dle kterých je honitba tvořena souvislými honebními pozemky (§ 17 odst. 2), při tvorbě honiteb se nepřiblíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů, naopak je však vhodné, aby se hranice honitby kryly s přírodními a v terénu zřetelnými hranicemi (§ 17 odst. 4).“ Proto jako důvod pro nepřičlenění dotčených pozemků k honitbě nepostačuje zjištění, že některé z pozemků nemají s honitbou společnou hranici. Ani u těchto pozemků totiž nemusí být jejich přičlenění k honitbě vyloučeno za situace, pokud by spolu s nimi byly přičleňovány i jiné sousedící pozemky, které již s honitbou společnou hranici mají (byly-li by současně splněny ostatní požadavky zásad tvorby honitby zmiňované v citovaném judikátu). Vyloučil-li magistrát tuto možnost ve vztahu k pozemkům parc. č. X a X v k. ú. V. a parc. č. X v k. ú. S. jen s poukazem na absenci společné hranice, aniž by zkoumal další okolnosti, pak i v tomto rozsahu se jedná o závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
36. Soud se již nezabýval otázkou, zda dotčené pozemky spadající do k. ú. B. jsou dle územního plánu obce B. skutečně součástí zastavěného území (jak tvrdí magistrát) či se nacházejí již mimo něj (jak tvrdí žalobci), neboť vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by dokazování za účelem ověření této skutečnosti bylo již zjevně nadbytečné. Z téhož důvodu soud neprovedl žalobci navrhovaný důkaz výsledkem předsedy žalobce b).
37. V dalším řízení bude na magistrátu, aby se důsledně zabýval podklady předloženými žalobcem b) a aby dostatečně ověřil faktickou situaci v území podle stavu v době svého rozhodování. Bude-li mít za to, že na pozemky uváděné žalobcem b) z nějakého důvodu dopadají podmínky integrovaného povolení ze dne ze dne 29. 3. 2006 (jehož výrok uvádí pozemky odlišné), pak řádně vysvětlí, na základě čeho tak usuzuje. Rovněž je žádoucí, aby již v průběhu řízení na první stupni bylo dostatečně vyjasněno, zda se toto řízení vede pouze v mezích podané žádosti [tedy jen k pozemkům označených žalobcem b)-žadatelem], nebo zda je řízení z moci úřední rozšiřováno i nad rámec podané žádosti [tedy i ve vztahu k pozemkům žalobcem b) neoznačeným], čemuž bude třeba následně přizpůsobit i odpovídající znění výroku meritorního rozhodnutí.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce b) měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy

výrokem V přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta. V souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) náleží advokátovi odměna za společné zastupování dvou osob [žalobce a) a žalobce b)], ovšem s přihlédnutím k tomu, že procesní úspěch je přičitatelný pouze jedné z těchto osob [žalobci b)], proto je výsledná výše odměny snížena o polovinu. Výše odměny advokáta tak činí 9 546,90 Kč a zahrnuje tři úkony právní služby po 2 480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky za dvě osoby dle § 9 odst. 4 písm. a) a d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu; to celé sníženo na polovinu za procesní úspěch pouze jedné zastupované osoby], a dále náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby po 150 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu; sníženo na polovinu za procesní úspěch pouze jedné zastupované osoby), vše zvýšeno o částku 1 656,90 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů přiznaných žalobci b) v tomto řízení činí 12 546,90 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci b) tuto částku, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Denise Karbuse (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. března 2021

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu

